



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK

## JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobců: **a) Sdružení majitelů nemovitostí Tišnovska**, se sídlem Tišnov, Těsnohlídkova 1865, a **b) Za sebevědomé Tišnovsko, o.s.**, se sídlem Tišnov, Majorova 1709, oba zastoupeni Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou, Advokátní kancelář Šikola a partneři, s.r.o., se sídlem Brno, Údolní 33, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, za účasti: **1. EMBRA Servis, a.s.**, se sídlem Tišnov, U Lubě 288, **2. FERANO, a.s.**, se sídlem Lelekovice, Česká 184, **3. JUDr. Ladislava Mičková**, bytem Tišnov, U Pily 874, **4. Ing. Milan Pangrác**, bytem Vohančice 67, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, č.j. JMK 110408/2012 ze dne 25.7.2013,

### t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 25.7.2013, č.j. JMK 110408/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Městského úřadu Tišnov, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 19.7.2012, č.j. MUTI 17293/2012, **se zrušuje**.

- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 21 780 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Sandry Podskalské, advokátky, Advokátní kancelář Šikola a partneři, s.r.o., se sídlem Brno, Údolní 33.
- IV. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Žalobci brojí žalobou proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, kterým bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Tišnov, odboru územního plánování a stavebního řádu („stavební úřad“), ze dne 19.7.2012, č.j. MUTI 17293/2012, ohledně podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby, konkrétně existenci aktualizované akustické studie; ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu napadeným rozhodnutím potvrzeno.

#### I. Podstata věci

Dne 19.7.2012 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. MUTI 17293/2012 o umístění stavby „Obchodní a školící centrum Trnec“ na ulici Brněnská, Tišnov, v areálu pily, a to pro následující stavební objekty: SO.01 Obchodní a školící centrum, lávka, SO.02 Parkovací dům, SO.03 Komunikace a zpevněné plochy a SO.04 Inženýrské sítě umístěné na pozemku st. parc. č. 317 (zastavěná plocha a nádvoří), dále na pozemcích parc. č. 1741/2 (ostatní plocha), 1741/9 (ostatní plocha), 2036/1 (ostatní plocha), 2352/23 (ostatní plocha), 2355/2 (ostatní plocha), 2356 (ostatní plocha), 2400/1 (ostatní plocha), 2677 (ostatní plocha), 2718 (ostatní plocha), 2719 (ostatní plocha), 2720 (ostatní plocha, 2721 (ostatní plocha), 2722 (ostatní plocha), 2723 (ostatní plocha), 2724 (ostatní plocha), 2725 (ostatní plocha), 2726 (ostatní plocha), 2727 (ostatní plocha), vše v katastrálním území Tišnov.

Proti tomuto rozhodnutí podali oba žalobci odvolání, v němž namítali především rozpor s platným územním plánem, nedostatky v rámci projektové dokumentace stavby, chybějící výjimku z ochrany zvláště chráněných druhů živočichů a nedostatky v otázce řešení veřejné dopravní infrastruktury. Žalovaný většinu těchto námitek zamítl pro jejich nedůvodnost, prvostupňové rozhodnutí však doplnil o podmínku pořízení aktuální akustické studie v navazujícím stavebním řízení.

Závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí nyní napadají žalobci žalobou.

## II. Shrnutí žaloby

Žalobci namítají, že umístění předmětné stavby je v rozporu s platným Územním plánem sídelního útvaru Tišnov vydaným v roce 1998 obecně závaznou vyhláškou města Tišnov č. 37/1998 („ÚP Tišnov“). Žalobci nesouhlasí s tím, jak se stavební úřad i žalovaný vypořádali se souladem regulativu „/x“, vypořádání považují za účelové. Žalobci v této souvislosti odkazují na definici opatření ke zlepšování přírodního prostředí podle § 68 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZoPK“), která však podle žalobců v posuzované věci nebyla použita. Žalobci nesouhlasí s umístěním stavby jako stavby občanského vybavení. Žalobci také nesouhlasí s výkladem pojmu podnikatelská aktivita zaujatým stavebním úřadem i žalovaným a mají za to, že tuto aktivitu nelze vykládat jako jakoukoli aktivitu provozovanou podnikatelem; je ji třeba posuzovat v kontextu aktivit, jež mohou být dle ÚP Tišnov na předmětné ploše umístěny.

Žalobci dále namítají, že obsahem spisu musí být rovněž soupis všech jeho součástí, včetně příloh, který v posuzované věci chybí; žalobci poukazují na chybějící soupis výkresů dokumentace. Žalobci dále zpochybňují, že by ing. Otakar Vašák byl autorizovanou osobu, a tedy dovozují, že projekt není autorizován v souladu s požadavky zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, v tehdy platném znění. Stavební úřad měl podle žalobců ověřit pravdivost a věrohodnost údajů o autorizaci.

Žalobci dále namítají chybějící výjimku z ochrany zvláště chráněných druhů a nezákonné odsunutí biologického hodnocení do stavebního řízení. Žalobci požadavek na výjimku odůvodňují prokazatelným výskytem kudlanky nábožné, která je dle Přílohy č. 3 vyhlášky č. 395/1992 Sb. kriticky ohroženým druhem. Existenci tohoto druhu živočicha žalobci dokládají fotografiemi pořízenými v předmětné lokalitě údajně dne 13.8.2013. Žalobci namítají, že biologický průzkum byl stavebníkem zadán v listopadu 2011, tedy ve zcela nevhodné době vegetačního klidu, kdy bylo zjevné, že výskyt tohoto kriticky ohroženého druhu v předmětné lokalitě zjištěn být ani nemohl. Žalobci nesouhlasí s odložením tohoto biologického výzkumu až do fáze stavebního řízení s odkazem na § 18 odst. 4 vyhlášky č. 395/1992 Sb. a v tomto postupu rovněž shledávají rozpor s § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“), podle něhož je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu.

Další námitka směřuje proti nezajištění souladu záměru s požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu; poukazováno je na zmatečnost územního rozhodnutí, z něhož není zřejmé, která šířka odbočovacího pruhu je závazná; nadto pro zavážení sortimentu se běžně používají nákladní auta o délce 15 metrů, přičemž tento požadavek nebyl v územním řízení zajištěn. Odkazováno je na posudek

autorizovaného inženýra v oboru dopravní stavby ing. Smělého, kde je konstatována neprůjezdnost křižovatky v blízkosti záměru.

Žalobci dále namítají, že byli neoprávněně omezováni v rozsahu uplatňovaných námitek. Stavební úřad se podle žalobců omezil ze všech uplatněných námitek obou žalobců pouze na ty, které svou podstatou směřují k ochraně veřejných zájmů, které žalobci jako občanská sdružení chrání, avšak podle § 89 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – „stavební zákon“ – účinného do 31.12.2012, mohla tato sdružení uplatňovat jakékoli námítky proti záměru, pokud se týkal jimi hájených zájmů. Stavební úřad a žalovaný podle žalobců rozhodoval podle právní úpravy účinné od 1.1.2013. Žalobci tak byli tímto postupem zásadním způsobem zkráceni na svých veřejných subjektivních právech.

Žalobci dále namítají neumožnění pořízení fotokopii dokumentace ze spisu žalobci a) dne 8.8.2012. Tím bylo znemožněno řádně se seznámit s obsahem spisu a vyjádřit se k němu podle § 36 správního řádu. Žalovaný se však tímto pochybením nezabýval.

Žalobci také namítají „systémovou podjatost“ pracovníků stavebního úřadu, neboť některé pozemky, na nichž má být předmětný záměr uskutečněn, jsou ve vlastnictví Města Tišnov, žalobci přitom odkazují na zápis z akce „Veřejné setkání Trnec – věc soukromá nebo veřejná?“ ze dne 24.5.2012, kde starosta a radní města předmětný záměr veřejně podpořili.

Též je napadán sklon chodníku, který neodpovídá požadavkům vyhlášky č. 398/2009 Sb.

Žalobci kromě toho považují napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou snížení pohody bydlení a způsobu nakládání se vzniklými odpady z procesu výstavby.

Žalobci rovněž namítají pokles hodnoty nemovitostí; ohledně této námítky bylo podle žalobců nesprávně dovozeno, že žalobci (konkrétně žalobce a/) nejsou ze svého postavení oprávněni tuto námitku podat.

Žalobci dále dovozují rozpor s cíli a úkoly územního plánování a s urbanistickými a architektonickými hodnotami v území; žalovaný tu nepřezkoumatelně pouze odkázal na hodnocení stavebním úřadem.

Žalobci setrvali na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem; z výše uvedených důvodů se domáhají zrušení napadeného rozhodnutí.

### III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření především zdůrazňuje, že žalobcům primárně svědčí ochrana veřejného zájmu v oblasti ochrany přírody a krajiny a že jim nepřísluší právo podávat takové námitky, jaké uplatnili. Žalovaný nesouhlasí ani s věcnou správností argumentů uplatňovaných žalobci, setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí a žalobu považuje za nedůvodnou.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem; z výše uvedených důvodů navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

### IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů („s.ř.s.“), osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 2 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

S ohledem na uplatněné žalobní body je nezbytné nejprve vyjasnit postavení žalobců coby občanských sdružení dle § 70 ZoPK, a to jak z pohledu územního řízení, tak z pohledu řízení před správním soudem.

Podle § 89 odst. 4 stavebního zákona osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), může v územním řízení uplatňovat námitky, pokud je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Za instruktivní tu zdejší soud pokládá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2012 ve věci sp. zn. 7 As 144/2012, vztahující se k právní úpravě na nyní posuzovanou věc aplikovatelné, podle kterého „...*občanským sdružením, která odvozují svoji účast ve správním řízení z ust. § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, přísluší hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem, tedy ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny. Taková ochrana může spočívat i v hájení jiných zájmů, je-li jejich spojitost se zájmy ochrany přírody a krajiny chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny zjevná nebo vyplývá z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně pokud ji občanské sdružení prokáže...*“. Občanskému sdružení tedy nepřísluší uplatňovat jiné námitky než ty, které souvisejí s ochranou přírody a krajiny, tedy námitky související s hlavním účelem založení tohoto občanského sdružení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2010 ve věci sp. zn. 7 As 2/2009, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 7.12.2005 ve

věci sp. zn. 3 As 8/2005, publ. pod č. 285/2006 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 19.2.2004 ve věci sp. zn. 5 A 137/2000, publ. pod č. 640/2005 Sb. NSS).

ZoPK tedy upravuje existenci a povahu ochránářských subjektů a zároveň jim přiznává procesní práva účastníka řízení. Ačkoliv se těmto subjektům podle § 70 ZoPK otevírá možnost stát se účastníky řízení, neznamená to, že by jim bylo automaticky umožněno podávat libovolné námitky, včetně těch, které se již netýkají zájmu na ochranu přírody a krajiny. ZoPK umožnil občanským sdružením jakožto subjektům vzniklým za účelem ochrany přírody a krajiny vstoupit do těchto řízení, avšak jejich legitimace vznášet námitky je limitována právě zájmy vymezenými tím zákonem, z něhož těmto subjektům takové privilegované postavení plyne. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.7.2007 ve věci sp. zn. 2 As 10/2007 „...*Je-li účastenství určité osoby (kromě navrhovatele) odvozeno od možnosti dotčení jeho práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv mu přísluší výkon účastnických práv a ochrana jeho hmotných práv. To znamená, že vyjádření a námitky, které je takový účastník v řízení oprávněn uplatnit, se musejí vztahovat k jeho právům...*“. Pokud tedy občanské sdružení toho typu, jakého jsou žalobci, je dle stavebního zákona účastníkem územního řízení, přičemž toto účastenství je výlučně založeno na tom, že se jedná o občanská sdružení, jejichž hlavním zájmem a účelem je ochrana přírody a krajiny, pak v řízení mohou uplatňovat jen takové námitky, kterými by zpochybňovali postup v souladu se zájmy přírody a krajiny. Ovšem aktivita vztahující se k odlišným zájmům již těmto sdružením nepřísluší.

Pokud jde o mantinely možné (uplatnitelné) argumentace ze strany žalobců v řízení před správním soudem vyvolaném žalobou proti územnímu rozhodnutí, pak žalobci jsou obecně aktivně legitimováni k iniciování takového řízení, nikoli však podle § 65 odst. 1 s.ř.s., nýbrž podle § 65 odst. 2 s.ř.s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.6.2007 ve věci sp. zn. 5 As 19/2006, publ. pod č. 1483/2008 Sb. NSS). Podle § 65 odst. 2 s.ř.s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s.ř.s., tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Oproti obecné žalobní legitimaci dle § 65 odst. 1 s.ř.s. je žalobní legitimace pro občanská sdružení typu žalobců podmíněna jejich účastí ve správním řízení, dále zkrácením na jejich procesních právech v předcházejícím správním řízení, přičemž toto zkrácení mohlo mít za následek nezákonnost celého rozhodnutí. Ani v řízení před správním soudem nelze pominout skutečnost, že hlavním posláním těchto sdružení je ochrana přírody a krajiny, proto se musí jednat o zkrácení práv v rámci hájení zájmů, za jejichž účelem byla založena. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005 ve věci sp. zn. 6 A 25/2002, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS, „...*Podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s.ř.s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce*

*prvého. Tyto osoby se účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl být zkrácen na svých procesních právech. Jeho žalobní legitimaci zakládá právě tvrzení o zkrácení na procesních právech (č. 291/2004 Sb. NSS). Žalobce tedy musí tvrdit, že jako účastník předchozího správního řízení – v němž pouze uplatňoval určitý zájem – byl zkrácen na svých procesních právech; toto zkrácení zároveň musí být takové intenzity, aby mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí.“.*

Nejvyšší správní soud se tu přitom vyslovoval k právní úpravě účinné do 31.12.2012. Pak tedy nemohou být důvodné ani ty žalobní argumenty, podle nichž podle této právní úpravy by žalobci byli oprávněni k podávání námitek v širším rozsahu než podle právní úpravy účinné od 1.1.2013. Nebylo tomu tak.

Pokud jde tedy o žalobní argumentaci ohledně pořízení projektu neautorizovanou osobou, nezajištění souladu záměru s požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu, nedodržení požadovaného sklonu chodníku, snížení pohody bydlení, poklesu hodnoty nemovitostí a rozporu s cíli a úkoly územního plánování v souladu s urbanistickými a architektonickými hodnotami, pak žádný z těchto argumentů primárně nesleduje zájem na ochraně přírody a krajiny. Žalobní body založené na těchto argumentech žalobní legitimaci podle § 65 odst. 2 s.ř.s. překračují a zdejší soud se jimi nezabýval.

Tvrdí-li žalobci, že se stavební úřad ani žalovaný nezabývali všemi námitkami, které žalobci uplatnili, pak ani jedna z námitek, kterou žalobci v této souvislosti příkladmo uvádějí, se netýkala zájmu na ochranu přírody a krajiny (námitka č. 1 - rozpor s územním plánem, námitka č. 3 - řešení křižovatky, námitka č. 8 - uliční čára, námitka č. 9 - rozpor s urbanistickými a architektonickými hodnotami, námitka č. 11 - absence rozptylové plochy, námitka č. 12 - výstavba bytových domů o šesti až osmi patrech a zohlednění obslužnosti navazující výstavby, námitka č. 16 - snížení hodnoty nemovitostí v důsledku ztráty pohody bydlení a jiných ukazatelů).

Pokud jde o otázku souladu záměru s územním plánem, i tu je možnost oprávněné argumentace žalobců v posuzované věci ze shora uvedených důvodů limitována. S ohledem na způsob žalobní argumentace je třeba se v rámci soudního přezkumu zaměřit toliko na otázku, zda index /x, který má označovat „opatření ke zlepšování přírodního prostředí“, byl posouzen v souladu s právními předpisy. Žalobci v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítali nesprávnost vyvolanou účelovým výkladem, žalovaný (str. 10 napadeného rozhodnutí) konstatoval, že index /x je v územním plánu definován poměrně neurčitě jako opatření pro zlepšení životního prostředí, a lze tedy obtížně posuzovat jeho exaktní splnění, nicméně lze předpokládat, že předmětné ustanovení bylo především cíleno na potřebu vyloučení takových aktivit, které by mohly z hlediska životního prostředí mít negativní vliv na

okolí. To pak žalovaný na str. 10 – 11 napadeného rozhodnutí doplňuje podstatnými faktory pro posouzení indexu. Přestože žalovaný tento index shledal obecně nekonkrétním, jeho následně provedený výklad za použití konkrétních podstatných faktorů není podle zdejšího soudu v rozporu s legální definicí opatření ke zlepšování přírodního prostředí obsaženou v § 68 odst. 1 ZoPK, podle něhož vlastníci a nájemci pozemků zlepšují podle svých možností stav dochovaného přírodního a krajinného prostředí za účelem zachování druhového bohatství přírody a udržení systému ekologické stability. Podstatný je podle zdejšího soudu prostorový kontext umístění stavby, především fakt, že stavba má být umístěna v bývalém areálu pily na místě, které je podle ÚP Tišnov plochou výrobních aktivit (Vp/x) s přípustnými činnostmi typu kapacitní výrobní činnost průmyslových podniků, kapacitní sklad atd. v obvykle uzavřených areálech, což obecně odpovídá charakteru umísťované stavby, aniž by přitom jakákoli položka věcné náplně byla konkrétně vyloučena prostřednictvím vymezení nepřipustných činností. Z tohoto pohledu není závěr žalovaného o správném posouzení indexu závěrem nesprávným. V této otázce tedy žaloba důvodná není.

Tvrdí-li žalobci, že ve spisu chybí soupis výkresů dokumentace, ani tu nelze dát žalobcům zapravdu, neboť soupis výkresů dokumentace je na přebalu složky projektové dokumentace, což odpovídá obsahu správního spisu. Z ničeho ani neplyne, že by projektová dokumentace byla v průběhu správního řízení doplňována; v záznamu ze dne 12.6.2013, jak prochází správním spisem, je nadto uvedeno, že při nahlédnutí do spisové dokumentace bylo zjištěno, že tato neobsahuje žádný doklad o tom, že by investor v průběhu prvostupňového řízení doplňoval podklady pro rozhodnutí, především projektovou dokumentaci. Pak ani žalobci namítané manipulaci s výkresy dokumentace nic nenasmědčuje. Žalobci tedy nemohou být úspěšní ani s argumentem, že by tvrzenou manipulací se spisem byla ohrožena rovnost jednotlivých účastníků. Žalobcům nebylo upřeno právo se se všemi podklady rozhodnutí (včetně projektové dokumentace) seznámit.

Žalobcům nelze přisvědčit ani v otázce nepořízení fotokopie dokumentace ze spisu. Podle § 168 odst. 2 stavebního zákona vedení spisové služby a nahlížení do spisu se řídí ustanoveními správního řádu a zvláštního právního předpisu. Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká. V odůvodněných případech lze usnesením odepřít nahlížení do vybraných částí dokumentace u staveb důležitých pro obranu státu, staveb civilní ochrany a bezpečnosti, popřípadě z důvodů ochrany osob a jejich majetku. Na pořizování fotokopí dokumentace se tedy vztahovala speciální úprava, kterou stavební úřad respektoval. Stavební zákon nevylučuje právo nahlédnout do projektové dokumentace stavby (tj. prohlédnout si ji), avšak pořízení kopie umožňuje pouze se souhlasem vlastníka stavby. Využívá-li žalobní argumentace závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.3.2008 ve věci sp. zn. 7 Azs 3/2008, publ. pod č. 1611/2008, pak tak činí nesprávně pro odlišnost skutkového základu obou věcí.



Zatímco v žalobci zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu bylo právo na pořízení fotokopií odůvodněno neexistencí důvodů ekonomických, resp. nemožností jejich zohlednění, v nyní posuzované věci stavebním úřadem správně aplikovatelný § 168 odst. 2 stavebního zákona míří na ochranu práv autorských (ve vztahu k projektové dokumentaci). Pak nemůže být důvodné ani tvrzení žalobců o nerovnosti účastníků správního řízení.

Žalobci dále namítají vyloučení úředních osob z důvodu „systémové podjatosti“. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

Námitka podjatosti nebyla ve správním řízení uplatněna, ačkoli uplatněna být mohla. Pak tedy postup stavebního úřadu ani žalovaného nemůže být v otázce údajné podjatosti zatížen jakoukoli vadou, jež by mohla atakovat zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o tvrzenou kontaminaci předmětného území vzniklou v důsledku předchozího provozu pily, tato otázka je otázkou mimo rámec řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Potud je tedy žaloba nedůvodná.

Žalobci dále argumentují v tom směru, že se na území vyskytuje kriticky ohrožený druh kudlanka nábožná *Mantis religiosa*, a zpochybňují odložení biologického průzkumu do navazujícího stavebního řízení. S ohledem na shora uvedené mantinely možné (uplatnitelné) argumentace subjektů, jakými jsou žalobci, je tento typ argumentace právě tím, k němuž jsou žalobci povoláni; právě od toho tu žalobci jsou. V této části je žaloba nadto i důvodná.

Jestliže Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.2.2008 ve věci sp. zn. 1 As 37/2005 dospěl k závěru, že „... *Je-li umístění stavby možné pouze na základě pravomocného rozhodnutí o umístění stavby, přičemž v tomto rozhodnutí se určí konkrétní stavební pozemek a podmínky pro umístění stavby, mj. i požadavky na ochranu životního prostředí, vyplývá z toho nutnost předchozího povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, má-li být stavba umístěna v místě s výskytem zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin. Pokud by výjimka*

podle § 56 odst. 1 citovaného zákona nebyla povolena, nemohla by na daném území ani být umístěna stavba...“, pak ačkoli tu Nejvyšší správní soud judikoval k zákonu č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, tj. k předchozímu stavebnímu zákonu, lze tyto závěry aplikovat i na úpravu na věc aplikovatelnou.

V posuzované věci měl být proveden biologický průzkum. Ze správního spisu vyplynulo, že tento průzkum byl proveden, a to v listopadu a prosinci roku 2011. V průzkumu, jehož zpracovatelem je ing. Boleslav Jelínek, se mj. uvádí, že „...Výskyt zvláště chráněného druhu – kudlanka nábožná (*Mantis religiosa*) je velmi nepravděpodobný...S ohledem na nevhodně stanovené období je potřebné pokračovat ve sledování lokality v jarním období roku 2012...“. Že by se tak stalo, to ze správního spisu neplyne. Pakliže tedy stavební úřad dospěl ke správnému závěru, že je třeba v předmětné věci provést biologický průzkum, má zdejší soud za to, že měl v tomto průzkumu pokračovat, resp. teprve jej řádně realizovat, v rozumně odpovídajícím ročním období, a to ještě v rámci běžícího územního řízení. Měl-li stavební úřad v souladu s § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jestliže zimní průzkum nemohl pochybnosti o výskytu uvedeného chráněného druhu vyvrátit, nemůže obstát územní rozhodnutí s tím, že průzkum má být realizován až v rámci řízení stavebního. Otázka výskytu uvedeného chráněného druhu musela být najisto vyřešena už v rámci řízení územního (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2014 ve věci sp. zn. 9 As 89/2013).

V této části je tedy žaloba důvodná. Stavební úřad se tedy podle zdejšího soudu dopustil pochybení, když za podklad svého rozhodnutí o umístění stavby nevzal řádný biologický průzkum a tuto otázku oddálil až do navazujícího řízení stavebního. Závěr, podle něhož „pokračování biologického výzkumu“, tedy ve skutečnosti teprve jeho řádné provedení, může být uskutečněno až ve stavebním řízení, je závěrem nesprávným a nezákonným, který vedl k nedostatku skutkového podkladu rozhodnutí stavebního úřadu. Proto zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude-li nezbytné v dalším řízení doplnit podklad rozhodnutí o kompletní biologický průzkum, byl podle § 78 odst. 3 s.ř.s. dán důvod zrušit i prvostupňové rozhodnutí, jež napadenému rozhodnutí předcházelo.

#### V. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci byli ve věci úspěšní, a proto jim náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobcům vznikly náklady ve výši 6 000 Kč (za dva žalobce po 3 000 Kč) za zaplacené soudní poplatky a dále náklady ve výši 15 780 Kč za právní zastoupení, konkrétně za tři úkony právní služby ve vztahu ke každému ze žalobců (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) společně se třemi režijními paušály, to vše dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d),

§ 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), tedy 7 440 Kč + 7 440 Kč + 900 Kč, celkově tedy 6 000 Kč + 15 780 Kč = 21 780 Kč. S návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě žalobci úspěšní nebyli, náhradu poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku jim tedy soud nepřiznal. K zaplacení náhrady nákladů řízení byla žalovanému stavena přiměřená lhůta.

Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady mohly vzniknout, přitom jakékoli jiné reálné náklady těchto osob ze správního spisu neplynou. Proto zdejší soud podle § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl o tom, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

### **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. ledna 2015

Za správnost vyhotovení:  
Romana Lipovská

David Raus, v.r.  
předseda senátu